

DE GEITENMELK-VERKOPER.

Onder de uitheemse volkstypes, die vroeger geregeld onze stad aandeden, is het alvast de Geitenmelk-verkoper, die in mij de diepste indruk heeft nagelaten. Waarom? Schenk me de genade het niet te belijden en het zelf te raden . . .

Als kind heb ik steeds, zoals alle kinderen waarschijnlijk, de geitenmelk-verkoper met dromerige nieuwsgierigheid nagekeken. Ik raadde dat die kleine gedrongen man, met zijn bazaanbruin getaand wezen en dik haar niet van onze bodem was. En dat boeit steeds een kind. Zijn blik had ook de uitdrukking der ogen niet zoals bij ons. Wellicht heeft iemand me destijds uitgelegd dat de geitenherder van heel ver kwam, van het zuiden van Frankrijk, dààr waar op de landkaarten een bruine geribde streep Frankrijk van Spanje scheidt: de Pyreneeën . . .

Vóór de geitenherder troppelden gedwee een achttal langharige geiten uit. Het verwonderde me hoe ze alle op dezelfde plaats dezelfde witte vlekken op de anders kastanje-bruine huid vertoonden. De herder hield een lange staf in de ringholte van zijn gesloten hand. Een ware herdersstaf, die met langzame wijde passen voortstapte en waarop de geiten hun getrappel schenen te regelen. En spijtig schaamterood gloeide op mijn wangen, als ik dacht aan de korte vergulde staf, belachelijk met kleurige linten en schreeuwerige bloe-

men gesmukt, die ik als herdertje droeg in de Hazegrasprocessie van 15 augustus...

Onverpoosd rond het schilderachtig groepje liep, in hoefijzer, de wakkere schapershond met de lange lappende roze tong uit de bruinrode muil.

De geitenherder droeg gewoonlijk een korte blauwwollen kiel, een soort soldatenblouson en steeds een bergbaret. Wat mij echter het meest fascineerde was zijn herdersfluit. Niet het speeltuig zelf, maar de-schrille en tevens zo melodieuze tonen. Het was geen wijsje of een bepaald liedje dat de herder floot, doch een soort roep, altijd dezelfde en bestaande uit zes, zeven noten, die steeds in dezelfde orde invielen en wegstierven... Het korte deuntje had iets weemoedigs, iets schrijnends zelfs, iets dat men niet hoorde bij ons en waarbij iedereen onweerstaanbaar bleef opzien en toeluisteren.

Het klonk aldus melankoliek in iedere straat en het volgde ons ten slotte als een obsessie waarin nochtans een onbewuste, zalige mijmering lag...

Geitenmelk? Had de herder dan werkelijk zoveel klanten om te kunnen leven met zijn hond en zijn geiten?

Af en toe kwam weliswaar een vrouw op de drempel van haar huisje met een pot of een pannetje in de hand. De Baskiër riep alsdan een vreemd woord tot zijn hond, die de geiten ogenblikkelijk tot stilstaan dwong. Dan koos de man een der geiten uit het groepje, boog een knie ter aarde, zette het pannetje op de grond en molk het dier met werktuigelijke regelmatige handbewegingen. De melk straalde bobbelend met blaasjes in de pot...

Het was vooral in de arbeiderswijken dat de herder zijn waar verkocht. Daar kwijnden immers steeds zoveel bloedarmoedige kinderen en teringlijders. En geitenmelk werd destijds warm geprezen door de dokters...

Waar herbergden de geitenmerk-verkoper en zijn dieren? Ergens in een bouwvallige loods buiten de kom van de

stad, 's Avonds en 's morgens liet hij zijn kleine kudde grazen op de berm van het kanaal van Oostende naar Brugge, of langsheen de randen van het "Bosje" ...

Eens had ik bemerkt hoe een kameraadje, dat de weelde genoot zijn vieruurtje op straat te mogen nutten, zijn boterhammen deelde met de geiten. Met kloppend hart rende ik naar huis en bedelde een paar sneden brood. De herder knikte me goedgunstig toe, gaf een kort bevel aan zijn hond, die trouwens zijn aandeel kreeg. Dagenlang smokkelde ik aldus mijn eigen vesperbrood in mijn zakdoek ...

Als dank speelde de hoeder zijn deuntje voor mij, voor mij alleen ... Tenminste zo dacht ik ...

Een zeker jaar kwam de geitenherder niet naar Oostende. Nooit zagen we hem nog terug ...

Maar in mijn geest zouden zijn zachte weemoedige ogen, en de nostalgieke blik van zijn ruige hond en de heimweevolle dromerige uitdrukking der geiten immer bijblijven ...